

Не той, кого чекали

Вхід Господній в Єрусалим - подія, відзначена трагічним нерозумінням. Господь відкривається народу, як довгоочікуваний Месія Ізраїлю, Той, Кого сповіщали пророки. Те, що Він в'їжджає в місто на ослиці - свідоме звернення до пророцтва Захарії:

«Радій вельми, о дочко Сіону, веселись, дочко Єрусалиму! Ось Цар твій до тебе гряде, справедливий і повний спасіння, покірний, і їде на ослі, і на молодім віслюкові, сині ослиці.» (Зах.9: 9)

Нам, після майже двох тисяч років, важко уявити собі, що це означало. Але старозавітний народ Божий жив очікуванням Месії - помазаного Богом Царя, Який принесе месіанську еру, епоху небаченого світу і процвітання, коли сили зла, гнітючі народ Божий, будуть понищені, і навіть язичницькі народи прийдуть і схиляться перед Богом Ізраїлю. Як пророкував Ісайя,

«Уставай, світися, Єрусалиме, бо прийшло твоє світло, а слава Господня над тобою засяла! Бо темрява землю вкриває, а морок народи, та сяє Господь над тобою, і слава Його над тобою з'являється! І підуть народи за світлом твоїм, а царі за ясністю сьйва твого...

І мури твої побудують чужинці, а їхні царі тобі будуть служити, бо в запалі гніву Свого Я був уразив тебе, а в Своїм уподобанні змилюся над тобою! І будуть постійно відкритими брами твої, ані вдень, ні вночі не замкнуться вони, щоб приносити до тебе багатство народів, і їхні царі щоб були припроваджені.» (Ісаія 60:1-11)

Однак реальність Іудеї І століття була нескінченно далека від цієї картини всесвітнього торжества Божого народу - навпаки, народ жив під владою язичників-римлян, які суворо придушували будь-яке невдоволення. Більшість людей жили не просто в бідності, а на межі голоду: сучасні археологи, які досліджували поховання того часу, встановили, що кістки похованих носять явні сліди недоїдання. Рим безжально викачував податки через своїх ненависних прислужників - митарів. Ці податки могли зробити з процвітаючого багатія бідняка, який ледь зводив кінці з кінцями, з бідняка - боржника, вимушеного продати свою землю і будинки, з боржника - жєбрака і злодія, позбавленого надії хоч якось вибратися. Блудниці, які згадуються в Євангелії, часто були не любителками розгульного життя, а дочками розорених, доведених до повного відчаю сімей.

Сміливцям, які вирішувалися кинути виклик військовій машині Риму, дуже щастило, якщо вони вмирили від мечів легіонерів; а тих, хто попадався живими, чекала нестерпно страшна смерть на хресті.

Але люди пам'ятали, як Бог приходив на допомогу Своему народові. Вони пам'ятали Гедеона, Варака, Самсона, Давида, пам'ятали повстання проти язичників, кілька поколінь назад підняте братами Маккавеями, коли народ повстав проти язичницького тирана, який намагався викоринити віру в Єдиного Бога. Тоді юдеї розбили послані проти них незліченні полчища ворогів, і Ізраїль здобув - на якийсь час - політичну незалежність.

Люди ретельно вивчали стародавні пророцтва про Того, Хто має прийти, і розуміли, що час настає, Месія повинен ось-ось з'явитися. І тоді все зміниться - часи болю і приниження залишаться в минулому, ненависні язичницькі гнобителі будуть розтрошені, а Ізраїль прославиться і возвеличиться за свою вірність Єдиному Богу.

Народ пристрасно чекав Спасителя, і коли люди побачили Господа Ісуса, вже Відомого Своїми чудесами, що в'їжджає в Єрусалим на

віслючку, як передбачено пророком, вони вибухнули криками захоплення і триумфування:

«А ті, що йшли перед Ним і позаду, викрикували: Осанна! Благословенний, хто їде у Господнє Ім'я! Благословенне Царство, що надходить, Отця нашого Давида! Осанна на висоті!» (Мк. 11: 9-10).

Ступінь цього триумфу, цієї нескінченної радості нам важко уявити - це було як проголошення перемоги після страшної, виснажливої війни, як ясний світанок після довгої ночі, повної кошмарів. Гряде Месія! Зараз все буде по-іншому!

І Єдиний, Хто не поділяє цього триумфу - Сам Господь Ісус. Навпаки, Він плаче:

«І коли Він наблизився, і місто побачив, то заплакав за ним, і сказав: О, якби й ти хоч цього дня пізнало, що потрібне для миру тобі! Та тепер від очей твоїх сховане це. Бо прийдуть на тебе ті дні, і твої вороги тебе валом оточать, і обляжуть тебе, і стиснуть тебе звідусюди. І зрівняють з землею тебе, і поб'ють твої діти в тобі, і не позоставлять у тобі каменя на камені, бо не зрозуміло ти часу відвідин твоїх...» (Лк. 19: 41-44).

Так, Він - Месія, Пророк. Так, Він - Посланець Божий, довгоочікуваний Спаситель. Але пройде всього кілька днів, і натовп, в якому буде чимало тих, хто недавно кричав «Осанна» (Слава в Вишніх), буде кричати: «Розіпни Його!» Чому? Тому що Він не дасть натовпу того, чого він хоче.

Натовп хоче, щоб Він заснував земне царство і правив подібно іншим царям силою меча. Він приніс інше, вічне Царство, куди входять тільки добровільно, вірою і любов'ю. Натовп хоче, щоб Він знищив ненависних язичників - а Він прийшов дати всім - євреям і язичникам - прощення гріхів і життя вічне. Натовп чекає, щоб він дасть їм земні блага, а Він прийшов дати небесні. Люди хочуть, щоб Він позбавив їх від зовнішнього гноблення - від тих людей і обставин, які роблять їх життя важким. А Він прийшов спасти людей Своїх від їхніх гріхів.

Тому натовп і кричить: «Не Його, але Варраву!»

Проходить якийсь час (37 років), і люди, повні патріотичної і релігійної наснаги, вирішують повстати проти римлян - і пророцтво Господа збувається. Спочатку заколотники беруть деякі перемоги, потім підходять основні сили римлян, і в 70-му році відбувається страшна, болісна облога і штурм Єрусалиму, де дійсно не залишається каменя на камені.

Люди не побачили, що потрібне для їх миру - і загинули.

Справдилися і пророцтва Старого Заповіту - народи дійсно прийшли до світла Єрусалиму, і дійсно поклонилися Богу Ізраїлеву. Царі народів дійсно з благоговінням з'явилися в Єрусалим, щоб вшанувати його святі місця, і з своїх скарбів звели в його межах прекрасні храми. Але зовсім не так, як очікували люди за часів Господа Ісуса.

На трагічну оману людей того часу можна було б подивитися зверхньо, якби воно не повторювалося в кожному поколінні. Крик «Не Його, а Варраву!» багато разів звучав в історії, звучить і зараз. Люди готові поклонитися сильним, страшним людям, які їдуть не на ослиці, а на бойових конях, брязкаючи смертоносною зброєю, які «прийдуть - порядок наведуть» так, що нікому вже не потрібно буде наводити порядок у своїй душі і боротися зі своїм гріхом. Знову Господь Ісус виявляється не тим Месією, якого чекають.

І Вербна Неділя - ще одна можливість покаятися, змінити шлях, звернутися до істинного Царя й правдивого Месії - Господа нашого Ісуса Христа, лагідному і рятуєчому. До Того, Хто врятує нас. Перш за все, від наших власних гріхів.